

“भीठे बच्चे- बाबाको दाहिने हात बनेर, सेवाको सोख राखेर श्रीमतमा पूरा-पूरा ध्यान देऊ। अखबारमा कुनै सेवाको समाचार आयो भने त्यसलाई पढेर सेवामा लागिहाल।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले बाबाको नाम प्रसिद्ध कहिले गर्न सक्छौ?

उत्तर:- जब तिम्रो चलन धेरै रोयल र गम्भीर हुन्छ। तिमी शक्तिहरूको चाल पोथी मयूरको जस्तो हुनु पर्छ। तिम्रो मुखबाट सदैव रत्न निस्कनु पर्छ, पत्थर होइन। पत्थर निकाल्नेहरूले नाम बदनाम गर्छन्। फेरि उनीहरूको पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। बाबाको बनेर कुनै पनि विकर्म नहोस्- यस कुराको पूरा-पूरा ध्यान राख्नु पर्छ।

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। याद गर्छन्- हे परमपिता परमात्मा, निराकारी रूप बदलेर साकारमा आउनुहोस्। उहाँले कुन रूप बदल्नुहुन्छ। कच्छ-मच्छको रूप बनेर आउनुहोस् भनेर त भनिदैन। होइन। यो हो पाप आत्माहरूको दुनियाँ। पावन बनाउनको लागि पुकार्छन्। यदि सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने फेरि कसलाई पुकार्छन्? अब यी गीतहरू त रेडियोमा पनि बज्दछन्। तर कसैले पनि अर्थ बुझेका छैनन्। अहिले तिमी बच्चीहरूले त अखबार आदि पढ्दैनौ। पढे-लेखेको भए पनि अखबार पढ्ने सोख छैन। बाँकी रहे गोपहरू, उनीहरूमा पनि कुनै-कुनैमा कुन रीतिले अखबारबाट सेवाको युक्ति निकाल्ने भन्ने सोख रहन्छ। हुन त ब्राह्मण कुल-भूषण धेरै छन् तर उनीहरूमा पनि करोडौंमा कोही निकल्छन् जो अखबारमा देखेर तुरुन्तै सेवामा लागिहाल्छन्। बाबाले दायाँ हात बनाउनु भएको छ माताहरूलाई। गोपहरू मुस्किलले तयार हुन्छन्, यथार्थ रीति सँग श्रीमतमा ध्यान दिने कोही विरलै हुन्छन्। यो एक प्वाइन्ट छ- भ्रष्टाचार र श्रेष्ठाचारको। भ्रष्टाचारीहरूले बोलाउँछन्- भगवान्, आउनुहोस्, आएर श्रेष्ठाचारी बनाउनुहोस्। अवश्य पनि सबै भ्रष्टाचारी छन्। भनिन्छ- यथा राजा-रानी तथा प्रजा। यथा राजा-रानी अर्थात् गवर्मेन्ट तथा प्रजा अर्थात् रैती। त्यसैले बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- भारतवर्ष सदा श्रेष्ठाचारी थियो, स्वर्ग थियो। स्वर्गमा पनि यदि भ्रष्टाचारी भए भने त्यसलाई स्वर्ग कसरी भन्न सकिन्छ? स्वर्गको स्थापना अवश्य पनि बाबाले नै गरेको हुनु पर्छ, जसलाई याद गर्छन्। भ्रष्टाचारीले नै बोलाउँछन्, श्रेष्ठाचारीले कहिल्यै बोलाउँदैनन्। पहिले धेरै श्रेष्ठाचारी थियो, स्वर्ग थियो, अहिले त नर्क छ। त्यसैले नर्कमा अवश्य पनि भ्रष्टाचारी नै होलान्। श्रेष्ठाचारीको प्रमाण देखाऊ। तिमी चित्र देखाउन सक्छौ- वास्तवमा सत्ययुगमा यथा राजा-रानी तथा प्रजा, यी लक्ष्मी-नारायणलाई हेर, श्रेष्ठाचारी थिए नि। नाम नै छ स्वर्ग। द्वापरमा यस्ता श्रेष्ठाचारी राजा-रानीहरूको मन्दिर बनाएर पूजा गर्छन्। त्यसैले अवश्य पनि स्वयं भ्रष्टाचारी छन्। आफूलाई भन्छन् पनि- हामी भ्रष्टाचारी हौं, कामी, क्रोधी, पापी हौं। हजुर सर्व गुण सम्पन्न... हुनुहुन्छ। यहाँ भ्रष्टाचारीहरूले श्रेष्ठाचारीहरूको महिमा गर्छन्। भ्रष्टाचारी राजाहरूको पासमा श्रेष्ठाचारी देवताहरूको मन्दिर छन्। महिमा गाइरहन्छन्। नमन, वन्दन, पूजा गरिरहन्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- धर्म स्थापना गर्नको लागि माथिबाट जो आत्माहरू आउँछन् उनीहरू अवश्य पनि सतोप्रधान श्रेष्ठाचारी हुन्छन्। हुन त मायाको राज्य छ तर पनि सुरु-सुरुमा आउनेहरू अवश्य सतोप्रधान हुन्छन्। त्यसैले त उनीहरूको महिमा हुन्छ। फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन्। देवताहरू पनि श्रेष्ठाचारी थिए। हरेकलाई सतो, रजो, तमोमा आउनु नै छ, भ्रष्टाचारी बन्नु नै छ। अखबारमा आउँछ- यस्ता धेरै संस्थाहरू छन्

जसले भ्रष्टाचारलाई बन्द गर्नको लागि पुरुषार्थ गर्छन्। अब श्रेष्ठाचारी देवताहरूको मन्दिर बनाएर पूजा गर्दै आएका छन्। आफैं पूज्य श्रेष्ठाचारी थिए फेरि आफैं पुजारी भ्रष्टाचारी फेरि बसेर पूज्य देवी-देवताहरूको पूजा गर्छन्। अहिले तिमीले लेख्न सक्छौ- यथा राजा-रानी तथा प्रजा सत्ययुगमा श्रेष्ठाचारी थिए, निर्विकारी दुनियाँ थियो। पछि गएर फेरि कलाहरू कम हुन्छन्। तल आउनु नै छ। यो खेल नै यहाँ नै बनेको हो। आधाकल्प भारतवर्ष श्रेष्ठाचारी थियो। सधैं एकरस पनि रहँदैन्। १६ कलाबाट १४ कलामा त आउनु नै छ। बिस्तारै-बिस्तारै कलाहरू कम हुँदै जान्छन्। तमोप्रधान बन्न पुग्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- जब-जब अति भ्रष्टाचार हुन्छ तब म आउँछु। पतितलाई भ्रष्टाचारी, पावनलाई श्रेष्ठाचारी भनिन्छ। यो त बिलकुल समझको कुरा छ।

श्रीमद् भगवत् भनिन्छ। श्रीमतले के गर्छ? यसले त श्रेष्ठ राजाहरूको पनि राजा बनाउँछ। भन्नुहुन्छ- यो मायामाथि विजय प्राप्त गर्नु भन्ने तिमी राजकुमार-राजकुमारी बन्छौ। तुलना गर्नु छ- क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिले भारतवर्ष १६ कला सम्पूर्ण श्रेष्ठाचारी थियो। सुनको चिडिया थियो। यथा राजा-रानी तथा प्रजा स्वर्गमा सदा सुखी थिए। फेरि जब रावण राज्य सुरु हुन्छ तब भ्रष्टाचारी बन्न थाल्छन्। स्वयं भन्छन्- हाम्रो अफिसरहरू भ्रष्टाचारी छन्। राजा-रानी त छँदै छैनन् जसले भनोस् कि प्रजामा भ्रष्टाचार छ। यहाँ त छ नै प्रजाको प्रजामा राज्य। सबै भ्रष्टाचारी छन्। पहिले त सरकार श्रेष्ठाचारी बन्नु पर्छ। उनीहरूलाई कसले बनाओस्? अब तिमी गरिब बच्चीहरू नम्बरवन श्रेष्ठाचारी बनिरहेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएर सबैलाई श्रेष्ठाचारी बनाउँछु। ड्रामा अनुसार यो सारा खेल बनेको छ। फेरि पनि उही गीता चित्र आदि निकल्ने छन्। अब बंगालमा कालीको मन्दिर छ। काली माँ माँ भनेर प्राण दिन्छन्। अब यस्ती कालि माँ वा चण्डिका देवी आइन् कहाँबाट? नाम हेर त कस्तो छ। जो भागन्ती हुन्छन् उनीहरू त प्रजामा चण्डाल बन्छन्। तर जो यहाँ रहेर विकर्म आदि गर्छन् उनीहरू रायल घरानाको चण्डाल बन्छन्। फेरि पनि उनीहरूलाई ताज पतलून (एक प्रकारको युरोपेली सुरूवाल) मिलिहाल्छ किनभने यहाँ गोद त लिन्छन् नि, यस कारण चण्डिका देवीको पूजा हुन्छ।

ज्ञान त धेरै गहन छ तर कसैले धारण गरोस्। जसरी वकिल कसैले त लाख कमाउँछन्, कसैको कोट पनि फाटेको हुन्छ। यो त पढाइ हो बेहदको। बाबाले जे विस्तारमा सम्झाउनु भएको छ त्यसलाई सारमा ल्याएर ५ मिनेटको भाषण बनाएर अखबारमा राख्नु पर्छ। यो पनि सोध्नु पर्छ कि हिन्दू धर्म कसले स्थापना गर्नु? उनीहरूले बताउन सक्ने छैनन्। केही पनि जान्दैनन्। तिमी शक्तिहरूको चलन पोथी मयूरको चाल जस्तो गंभीर हुनु पर्छ। मुखबाट रत्नहरू निकलिइरहुन्, पत्थर होइन। उनीहरूले त पत्थर मान्नेछन्। तिमी कहिल्यै पत्थर नमार्। नाम बदनाम नगर। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकिलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

रात्रि क्लास-

१- यहाँ असल खराब मनुष्यहरू छन्। सत्ययुगमा यस्ता शब्द निकल्दैन्। खराब वा पाप आत्मा भन्ने शब्द निकल्दैन्। त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी विश्वको मालिक थियौं। यो भारतखण्ड जो देवी-देवताहरूको राजस्थान थियो, अहिले पुरानो भएको छ। मनुष्यहरूले जान्दैनन्- यो संगमयुग हो। अब

यहाँबाट लंगर उठेको छ। हामी यो दुनियाँ देखि पार जान्छौं। खेवैया हुनुहुन्छ नि। डुङ्गालाई पार लैजानुहुन्छ। बच्चाहरूको बुद्धिमा छ– धेरै धक्का खाएका छौं। हामी धक्का खान्छौं भनेर भक्तहरूले जान्दैनन्। उनीहरू त टाढा-टाढा जान्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई केवल याद गर्नु छ। यस्तो भन्न मिल्दैन, हामी याद गर्दा थाकिहाल्छौं। तर मायाले विघ्न ल्याउँछ। आत्मा नै परमात्माको आशिक हुन्छ– यो कसैले पनि जान्दैन। परमात्मा माशुक हुनुहुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूमा पनि कोही धेरै आशिक छन्, माशुकलाई याद गर्छन्। पुरुषार्थ गर्नुछ– हामी निरन्तर याद गरिराखौं। ‘सिमरण’ अक्षर पनि भक्तिमार्गको हो। हामी बाबालाई याद गर्छौं। प्रवृत्ति मार्गको अक्षर हो याद’। धेरै मीठो पनि छ। भन्छन् हामी भुलिहाल्छौं। अरे, बच्चाहरू कहाँ भन्न सक्छ हामी बुवालाई भुल्छौं। याद त धेरै राम्रो छ। आफैँ सँग कुराकानी गर्नु पर्छ। तिमीहरू मात-पिताको सम्मुख बसेका छौ। खुसी पनि हुनु पर्छ। जसको लागि भन्दथ्यौ– तिमी माता पिता...। वास्तवमा हामीले वर्सा पाइरहेका छौं। यादको नै मेहनत छ। तिम्रो धेरै आमदानी छ, धेरै ठूलो प्राप्ति छ। केवल चुप रहेर याद गर्नु छ।

२– तिमी ब्राह्मण बच्चाहरू बाहेक कसैलाई पनि संगमयुग कहिले हुन्छ भन्ने कुरा थाहा छैन। यस कल्पको संगमयुगको महिमा धेरै ठूलो छ। बाबा आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। सत्ययुगको लागि त अवश्य पनि संगमयुग नै आउने छ। छन् पनि मनुष्य। उनीहरूमा कोही कनिष्ठ, कोही उत्तम छन्। उनीहरूको अगाडि महिमा गाउँछन्– हजुर पुरुषोत्तम हुनुहुन्छ, हामी कनिष्ठ छौं। म यस्तो छु, उस्तो छु भनेर आफैं बताउँछन्।

अहिले यस पुरुषोत्तम संगमयुगलाई तिमी ब्राह्मणहरू बाहेक कसैले पनि जान्दैन। यसको विज्ञापन कसरी गर्ने ताकि मनुष्यहरूलाई थाहा होस्? संगमयुगमा भगवान नै आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ– हामी राजयोग सिकिरहेका छौं। अब यस्तो कुन युक्ति रचन सकिन्छ जसबाट मनुष्यहरूलाई थाहा होस्। तर यो बिस्तारै हुन्छ। अहिले समय छ। बहुत गई थोडी रही...। हामी भन्छौं भने मनुष्यहरूले छिट्टै पुरुषार्थ गर्नेछन्। नत्र, ज्ञान सेकेन्डमा मिल्छ, जसबाट तिमी त्यसै समयमा जीवन मुक्ति पाइहाल्ने छौ। तर तिम्रो शिरमा आधा कल्पको पाप छ, त्यो सेकेन्डमा कहाँ काटिन्छ र! यसमा त समय लाग्छ। मनुष्यहरू सम्झन्छन्– अहिले त समय धेरै छ। अहिले हामी ब्रह्माकुमारीहरूको पासमा किन जाने? भाग्यमा छैन भने पुस्तक पनि उल्टो बुझ्छन्। तिमी सम्झन्छौ– यो पुरुषोत्तम बन्ने युग हो। हीरा जस्तो गायन छ, नि। फेरि कम भैहाल्छ। गोल्डन एज, सिल्वर एज। यो संगमयुग हो डायमण्ड एज। सत्ययुग हो गोल्डन एज। यो तिमीलाई थाहा छ– स्वर्गभन्दा पनि यो संगमयुग राम्रो हो, हीराजस्तो जन्म छ। अमरलोकको गायन छ नि। फेरि कम भैहाल्छ। त्यसैले यो पनि लेख्न सक्छौ– पुरुषोत्तम संगमयुग हो डायमण्ड, सत्ययुग हो गोल्डन, त्रेता हो सिल्वर.....। यो पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ– संगमयुगमा नै हामी मनुष्यबाट देवता बन्छौं। आठ रत्नहरूको औंठी बनाउँछन्, अनि डायमण्डलाई बीचमा राखिन्छ। संगमको शो हुन्छ। संगम छ नै हीरा जस्तो। हीराको मान संगमयुगमा हुन्छ। योग आदि सिकाउँछन्, जसलाई आध्यात्मिक योग भनिन्छ। तर स्त्रीचुअल त बाबा नै हुनुहुन्छ। रूहानी पिता र रूहानी ज्ञान संगममा नै मिल्छ। मनुष्यहरू, जसमा देह-अहंकार छ उनीहरूले यति छिट्टै कसरी मान्छन्? गरिब आदिहरूलाई सम्झाइन्छ। त्यसैले यो पनि लेख्नु छ– संगमयुग हीरा हो। यसको आयु यति। सत्ययुग गोल्डन एज त त्यसको पनि आयु यति। शास्त्रहरूमा पनि स्वस्तिका निकाल्छन्। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई यो याद रह्यो भने कति खुसी रहनु पर्छ। विद्यार्थीहरूलाई खुसी हुन्छ, नि। स्टूडेन्ट लाइफ इज दी बेस्ट लाइफ। यो त सोर्स आफ इनकम हो। यो हो मनुष्यबाट देवता बन्ने पाठशाला। देवताहरू त विश्वको मालिक थिए। यो

२०७५ आषाढ १८ सोमबार २-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

पनि तिमीलाई थाहा छ। त्यसैले अथाह खुसी हुनु पर्छ। यसकारण गायन छ— अतीन्द्रिय सुख गोपी वल्लभका गोप गोपीहरू सँग सोध। शिक्षकले अन्तसम्म पढाउँछन् भने उनीहरूलाई अन्तसम्म याद गर्नु पर्छ। भगवानले पढाउनु हुन्छ र फेरि भगवानले साथमा पनि लिएर जानुहुन्छ। पुकार्छन् पनि— लिबरेटर, गाइड। दुःखबाट छुटाउनुहोस्। सत्ययुगमा दुःख हुँदै हुँदैन। भन्छन्— विश्वमा शान्ति होस्। भन, पहिला कहिले थियो? त्यो कुनचाहिँ युग थियो? कसैलाई थाहा छैन। राम राज्य सत्ययुग, रावण राज्य कलियुग। यो त थाहा छ, नि। बच्चाहरूले अनुभव सुनाउनु पर्छ। बस के सुनाउँ दिलको कुरा। बेहदको बादशाही दिने बेहदका बाबा मिल्नुभयो अरू के अनुभव सुनाउँ। अरू कुनै कुरा नै छैन। यो जस्तो खुसी अरू कुनै हुँदै-हुँदैन। कहिल्यै पनि कसै सँग रिसाएर वास्तवमा घरमा बस्नु हुँदैन। यो त मानौं आफ्नै तकदिर सँग रिसाउनु हो। पढाइबाट नै रिसायौ भने के सिक्नेछौ! बाबालाई पढाउनु नै छ— ब्रह्माद्वारा। त्यसैले एक-अर्का सँग कहिल्यै रिसाउनु छैन। यो हो माया। यज्ञमा असुरहरूको विघ्न त पर्छन् नि। अच्छा!

मीठे-मीठे रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा एवं दादाको याद-प्यार, गुडनाईट। रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाको नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) श्रीमत अनुसार श्रेष्ठाचारी बनेर श्रेष्ठाचारी बनाउने सेवा गर्नु छ। नाम बदनाम हुने यस्तो कुनै चलन नहोस्। मुखबाट सदा रत्न निकाल्नु छ, पत्थर होइन।
- २) बेहदको गहन पढाइलाई विस्तार सँग सुनेर त्यसलाई सार रूपमा अरूको सेवा गर्नु छ। श्रीमतमा पूरा अटेन्सन दिनु छ।

वरदानः— समयको गति अनुसार सर्व प्राप्तिहरूले भरपुर रहेर मायाजीत बन्ने तीव्र पुरुषार्थी भव

बापदादाले जति पनि प्राप्तिहरू गराउनु भएको छ, ती सर्व प्राप्तिहरूलाई स्वयंमा जम्मा गरेर भरपुर रहने गर, कुनै पनि कमी नरहोस्। जहाँ भरपुरतामा कमी हुन्छ, त्यहाँ मायाले हल्लाउँछ। मायाजीत बन्ने सहज साधन हो— सदा प्राप्तिहरूले भरपुर रहनु। कुनै एउटा प्राप्तिबाट पनि बञ्चित नबन, सर्व प्राप्ति होस्। समयको गति अनुसार कुनै पनि समय केही पनि हुन सक्छ त्यसैले तीव्र पुरुषार्थी बनेर अहिले देखि भरपुर बन। अहिले नभए कहिल्यै हुँदैन।

स्लोगनः— सत्यता र निर्भयताको शक्ति साथ भएमा कुनै पनि कारणले हल्लाउन सक्दैन।

शब्दार्थः— लंगर= नाउ वा पानी जहाज रोक्नको लागि प्रयोग गरिने नदी वा समुद्रमा खसाउने फलामबाट बनेको ठूलो वजनदार जंजीर